

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μεγαλειότατε, όπως σας είπα και πρό δέλεον, η Άνναμπελλά ντε Πιέν και η κόρη της Λουίζα ἀρπάχθηκαν δια της βίας απ' τὸ καταστροφὸν τοῦτο. Κατηρώθη λοιπὸν τὸν ἀδελφὸν μου, ὅτι τὴν ἀπάρχαγε καὶ ὅτι τὴν κρατεῖ φρουρασίαις.

‘Ο Φραγκίσκος μίσησε μὲ φροσύνη καὶ δὲν γύρισε πῦν νὰ κερτάξῃ τὸν ἀδελφὸν τοῦ.

— Ἀκούτε, κόρη Μονμωρανό; Τὶ ἀπαντᾷς σ' αὐτὰ ὅλα; φέρτες ὁ βασιλεὺς τὸν Ἑρρίκον.

— Ἀνομιάν, Μεγαλειότατε, αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησις ποὺ ἔχω νὰ δώσω, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρρίκος. Δὲν γνωρίζω καθόλου περὶ τίνας προκίτων, ἀγνοῶ ἐντελὲς τὴν ἐπιβολήν γιὰ τὴν ὁποία μίλει ὁ ἀδελφός μου. Ἐγὼ ἔχω δεκάξυ δολάρια γρόνια νὰ ἰδοῦ αὐτὴς τὴς γυναῖκες καὶ σὺ δάστρια αὐτὸ δὲν ἀνοίωσι τίποτε γ' αὐτὸ. Νομίζω μάλιστα ὅτι καταπὼν τὸν δόσον εἶπε, πρέπει νὰ ζητήσω ἰκανοποίησιν γιὰ τὴν προσβληθεῖσα ἀξιοσύνη καὶ τιμὴ μου...

— Βασιλεῦ, εἶπε, παύσατε βύστερα τὸ λόγο ὁ Φραγκίσκος. Τὸ δάδιμά μου ἀπέναντι τῆς Μεγαλειότητός σας δὲν θὰ εἶνε κανένα λόγο νὰ γίνῃ, ἂν δὲν παύσω νὰ σᾶς παρουσιάσω ἀσφαλεῖς ἀποδείξεις. Ἐδῶ εἶναι ἡ ἐπιτοχὴ ντὲ Παρνατιάν, ὁ ὁποῖος πέρισε δολάρια σκεδὸν τὴν ἡμέρα κρημνίσας σὺν τῷ μέγαρο Μέρσι. Καὶ ἂν τὸ ἐπιτόχη ἢ μεγαλειότης σας, εἶνε προθυμὸς νὰ ἐπαναλάβῃ μισροτὰ σας ὅτι ἄνωσι καὶ εἶδε ἔξει.

— Ἐλάτε σιωπώτερα, κόρη, καὶ ἀκούστε, διδάξετε τὸ νῦν ὁ βασιλεὺς.

‘Ο ἐπιτοχὴ Παρνατιάν προσήρχε ἕνα βήμα καὶ χαίρθηκε τὸν βασιλεῖα, λαγύζοντας μὲ χέρι τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ λιγερὸ ἀνάστημά του.

‘Ο Ἑρρίκος Μονμωρανό ἄρχισε νὰ γίνῃ τὸ θάρρος του. Ἐξέρε τὴν ἐξιστάδα τοῦ Παρνατιάν καὶ συλλογιζόμενος πὸς ὁ νέος αὐτὸς δὲν θὰ ἐπιχωροῦσε μπρὸς σὲ τίποτε.

Ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπιτόχου μάντεψε, ἐπίσης, ἕναν εὐλαβηρὴν καὶ σταθερὸν χαρακτήρα, πὺν ἦταν ἐτοιμὸς νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Παρνατιάν, μὴ καὶ κανένα ἀρχὴ ἀπὸ ἐρωτήσεις, ἐπιτοχημάτῃ μου νὰ ρωτήσω καὶ ἔγὼ κατὶ τὸν ἐξοχότατον.

— Δὲν καταλαβαίνω, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρρίκος.

— Καὶ ὡς δὲν ρωτῶ τίποτε δυσκόλου. Κάθε ἱστορία ἔχει ἀρχή, μέση καὶ τέλος. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν διαταγὴν σας, ἐξοχότατε, ἂν θέλετε, ἢ ἄρχισον ἀπὸ τὸ τέλος, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἄμαξα ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸ μέγαρόν σας, ἀπὸ τὴς προσφυλᾶξες τοῦ ἐπιστάτου σας Γκαί, ἢ μίλλον ἀπὸ τὴν συνομιλία σας, στήν ὁποία ἔλαθε μέρος καὶ κάποιος ποὺ ἦρθε πρὸς ἀνάληψιν σας ἀπὸ τὴ Βασίλειον...

Στὰ τελευταία αὐτὰ λόγια, τὰ ὁποία ἔδειχναν ὀλοφάνερα ὅτι ὁ ἐπιτοχὴ γνωρίζε τὴς λεπτομέρειες τῆς συνομιλίας του μὲ τὸν Γκατιέ, ὁ στρατάρχης Ἑρρίκος Μονμωρανό τὰ ἔλασε. Ἐγινε κἀποχόρος ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰ, ὅταν ὁ Παρνατιάν ἀνάφερε τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μαντιόδα».

— Διάβολε! Αὐτὸς εἶνε σωστὸς δαίμονας, σκέφτηκε.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Παρνατιάν εἶπε μὲ σκεδὸν τρεμμένη φωνή:

— Ἀκούστε ἀπ' ὅπου θέλετε!

— Νικήσατε! φωνήσατε ὁ Παρνατιάν.

Ἐνῶ ὡς ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ μιλῆσῃ, ἔξαφνα ἀνοίξε ἡ πόρτα.

‘Ο ἐπιτοχὴ ἄμεσως ἔλασε τὴ σειράν τὸν λέξεων καὶ γύρισε νὰ διπλώσῃ.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνιδάδης ποὺ μιλᾷνε ἐδῶ μέσα, χωρίς νὰ τὸν ἔχω κλέψει; φωνάξε μὲ θυμὸ ὁ Κάρολος Θ'.

Καὶ ἄμεσως πρόσθεσε μ' ἐκπληξή:

— Ποῖος, εἶπε ἑσείς; Μεγαλειότης!...

Ἦταν πραγματικὰ ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκον, ἡ ὁποία εἶχε ἐιδωμοθετῆ καταλήθηος. Βρισκόταν στὸν ἐξώστη τὸν ἀνακτόρων, μὲ μὴ κυρία τῆς τιμῆς, ὅταν ἔφτεζαν καὶ τῆς εἶλαν τὴ συνέλεια... Ἡ Αἰκατερίνη προσήρχε μέσα, ἀφίνοντας τὴν πόρταν ἀνοικτῆ. Πίσω τῆς, ἀπὸ τὸ παρακείμενον δομῆτον, φανόντοισιν νύχθοντα ὁ δούξ ντ' Ἀνζῶ μὲ τοὺς ὀπαπιστάς του, ὁ λοχαγὸς Νανσὺ καὶ δώδεκα στρατιώτες.

— Πλάκωσε ἡ πόρτα! εἶπε μέσα τοῦ ὁ Παρνατιάν καὶ ἔφριξε γύρω τὸν ἕνα γρήγορο βλέμμα.

Ἡ βασιλομήτωρ ἐπλησίαζε μὲ τὸ συνθησιμένο ἑλαφρὸ χαμόγελόν τῆς, τὸ ὁποῖον προδίδε τὸν τραγὸν καὶ σκληρὸν χαρακτήρα τῆς.

— Ἀλλά, Μεγαλειότατε, συνέχισε ὁ Κάρολος Θ', κἀποχόρος ἀπὸ τὸ θυμὸ του, ἔγω δέχτηκα σὲ ἰδιαίτην ἀνάγκην τὸν ἐξοχότατον στρατάρχην Φραγκίσκον Μονμωρανό καὶ κανένα, ὅτε καὶ αὐτῆ ἢ κριτέρα μου, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ...

— Τὸ γνωρίζω, Μεγαλειότατε, τὸν δέχομαι ἦτοια ἢ βασιλομήτωρ. Ὑπάρχει ὅμως μὴ περίπτωση ἐξαρετική, πολὺ σπουδαία, ἢ ὁποῖα μὲ ἀνάγκασε νὰ παραβῶ αὐτῆ τῆ διαταγὴν σας. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μὴ ἀρκεῖτε ἐγγουμοσῆσῃ, ὅταν μάθετε ὅτι μέσα στ' αὐτῆ τὴν αἰθούσα βρισκόται ἕνας ἔχθρος διζός μου, τοῦ δυνάτος ντ' Ἀνζῶ καὶ τῆς Μεγαλειότητός σας!...

‘Ο Ἑρρίκος Μονμωρανό ἀντελήθη ὅτι διὰ τὴν γέλωτον καὶ ἀνεύθυνον μὲ ἀνακούφισον.

‘Ο Φραγκίσκος περιέμενε νὰ κληρωθῆσιν αὐτὸν καὶ βήμας περὶφρατὸν τὸ κεφάλι του.

‘Ο Παρνατιάν δὲν ταράχτηκε καθόλου.

— Τὶ ἐνοείτε, μητέρα μου; φωνάξε ὁ Κάρολος Θ', ὁ ὁποῖος στῆ λέξῃ ἐχθρὸς ἄρχισε νὰ σίχνη φιλοστολα καὶ ἀνίσχηνα βλέμματα σ' ὄλου.

— Λέγω ὅτι βρισκόται ἐδῶ ἕνας ἄχρησιος, ἕνας ἀνιδάδης, ὁ ὁποῖος ἐτόλμωσε νὰ μὴ μέσα σὺν Λοῦβρον, ἀφῶν προσέβαλε καὶ σήμασε βέβηλον χέρι κατὰ τοῦ ἀδελφου σας, τοῦ δυνάτος ντ' Ἀνζῶ, ἀφῶν τόλμωσε νὰ ἐμφραστῆ μὲ ἀσάβητα καὶ ἐναντίον μου...

— Τ' ὄνομά του, τ' ὄνομά του! Ποῖος εἶνε; φωνάξε ἔσθλιος ὁ βασιλεὺς.

— Ὄνομάξεται Παρνατιάν. Νὰ τὸς! ἀποκρίθηκε ἡ Αἰκατερίνη.

— Ἀξιοματωτοί, στρατιώτες! ἔδωκε ὁ βασιλεὺς. Πιάστε τὸν τὸν ἄλλω!...

Πρὶν ὁ βασιλεὺς τελειώσῃ τὴν φράσιν του, αἱ ἀκόλουθοι τοῦ δυνάτος ὤμωσαν μέσα στὴν αἰθούσα πρὶν ἀπ' τοὺς στρατιώτες φωνάζοντας:

— Θάνατος! Θάνατος σὸν προδότη!...

Καὶ ἄμεσως ἐτάρθηκαν ἔξω τὸ σταθιά τους.

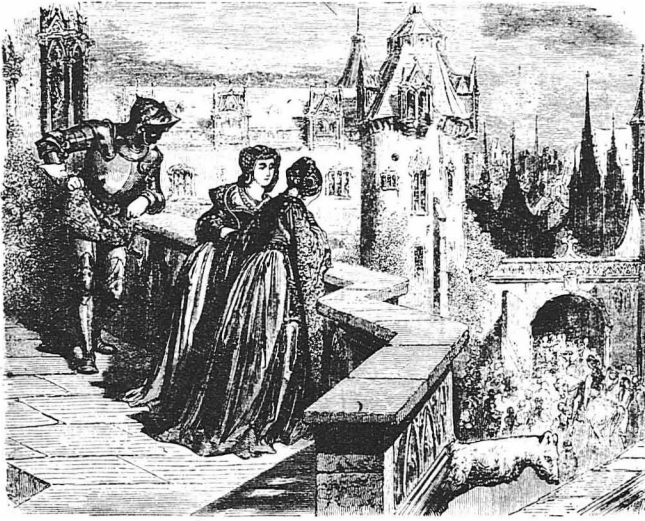
‘Ο Φραγκίσκος καὶ ὁ Ἑρρίκος βίβαναν ἐκπληκτοὺς μπρὸς σ' αὐτῆ τὴν σκηρὴν ποὺ ζετινιζήθηκε τόσο ἀπροδόξωτα.

Καὶ ἐνῶ ὁ Φραγκίσκος ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ λάβῃ τὸ μέρος τοῦ Παρνατιάν, ὁ Ἑρρίκος ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ δὲν μπορούσε νὰ κρηρῆ τὴν χαρὰ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία του.

‘Οσο γιὰ τὸν Παρνατιάν, αὐτὸς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ποὺ ἤλθε ἡ Αἰκατερίνη, εἶχε λάβει τὰ μέτρα του.

Παρακολούθησε μὲ ἀσφαλισμένον βλέμμα καὶ τὴς ἐλάχιστες λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς σκηρῆς, τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ἀπῆρξε ἡ μόνη ἀφορμή. Εἶπε διαδοχικὰ τὸν βασιλεῖα νὰ ἀρκεῖται, τὴ βασιλομήτωσιν νὰ τὸν δείχνῃ σπῶς στρατιώτες, τὸν Φραγκίσκον ἔτοιμον νὰ τὸν προστατεύσῃ καὶ τὸν Ἑρρίκον ν' ἀποσφρατῆ γιὰ νὰ κἀμῃ τόπον στοὺς ἄλλους... Τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ καὶ ποὺ φράκην σὺν ἕνα ὄνειρον ποὺ πέρισε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του σὺν ἀσπάρην.

Ἄρπαξε τότε τὸ ξίφος ἀπ' τὰ χεῖρα ἐνῶς σοματοφύλακος καὶ ἀφῶν τὸν ἔκαμε διὸ κομμάτια τὸ ἔφριξε κατὰ πρόσωπον τὸν ἀντιπάλου του.

Ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκον βρισκόταν στὸν ἐξώστη τὸν ἀνακτόρων, μὲ μὴ κυρία τῆς τιμῆς...